

A Szeretet parancsa

Nem Ti választottatok engem... nem választottunk (ez most véletlen egybeesés), arra tettünk ígéretet: megírjuk, ami ránk jut. Hisz a Szentírás minden szava hozzánk szól; vagyis hozzánk kéne szóljon. Mert ha nem, nincs is értelme. Húztunk hát az ismeretlenbe és olyan, mintha az érettségig Petőfit kaptuk volna. Lehetetlen nem átmenni. Ki ne ismerné, és ki ne idézné a Szeretet parancsát. „Barátainak mondalak titeket...” - szívet melengető szöveg. Nem vagytok szolgák, mindent megosztottam veletek... csak szeressétek egymást, úgy, mint én... életét adva... (kínhalálal meghalva önként a bitófán.)

No, csak lassabban. Messze nem olyan egyszerű, mint félig odafigyelve gondolnánk. Az „életét adja” – nem a meghal szinonimája. Az „életét adja” egy nagyon pozitív gondolat. Életet adni jött Jézus, éppen most, mikor ezeket írjuk, éppen most ünnepeljük jöttét.

Életet, életerőt, pozitív életszemléletet, bizakodó a Szeretet Istenben bízó és hozzá igyekvő Élet utat (én vagyok az ÚT) jöttél elénk élni. Aminek minden percét, óráját, évét és ünnepét, szombatját és Húsvétját megosztottad Barátaiddal, tanítványaiddal, velünk, azokkal, akikkel jöttél. Az önként vállalt kereszthalál ennek az életadásnak néhány kínos órája. Nem mellékes, de nem kizárólagos. a pecsét, a befejezés. Az Életadás egyfajta befejezése. Egy követhető barátokért élés töretlen lezárása. Megosztottad az életedet, nem spájzoltál magadnak egy light-osabb fél életet, amiben kipihened a keményebb részeket. És mindezt elénk élted emberként.

Keresem-e a megfejtéseket a Szentírás szövegeire, az én életemre vonatkozó közvetlen példaadást.

Lehet-e parancsba adni a Szeretetet?

Azokat érzem, tartom-e Barátainak, akikkel az Isten dolgairól is tudok és akarok beszélni?

Nem sajnálom-e kevéske szabadidőmet Barátaim öröméért, úton járási segítségéért, szeretésért áldozni?

Pálinkás Orsi és Laci, Budapest